

DUY NHẤT THIÊN CHÚA BAN HẠNH PHÚC THẬT

Một ngày, đứa em gái sau buổi học giáo lý đầu tiên trở về, cất tiếng hỏi:

- Chị có đọc kinh cầu nguyện không?

Năm đó con là thiếu nữ 15 tuổi. Để khỏi "mất mặt" bà chị, con lững lơ trả lời:

- Thỉnh thoảng!

Không ngờ câu trả lời làm cô bé chững hững và khó chịu. Cô bé lên mặt giảng dạy:

- Sao lại "thỉnh thoảng"? Chị phải đọc kinh cầu nguyện hàng ngày chứ, nhất là vào mỗi buổi tối, trước khi ngủ. Nếu ngày nào chị quá mệt, thì ít ra chị phải làm dấu Thánh Giá thật sốt sắng, để bày tỏ với Đức Chúa GIÊSU KITÔ là chị nghĩ đến Ngài!

Trước câu nói vừa ngây thơ vừa nghiêm trang của cô em, con cứng miệng ngồi im.

Từ rất lâu, sau khi xưng tội rước lễ lần đầu và bước vào bậc trung học, con bỏ hẳn việc đến nhà thờ tham dự các bí tích cũng như việc cầu nguyện riêng. Con cảm thấy mình có thể sống mà không cần THIÊN CHÚA. Hay nói đúng hơn, Chúa "quấy rầy" con hơn bất cứ người nào, điều nào khác!

Tuy nhiên, buổi tối hôm ấy, câu nói khó chịu và bất bình của đứa em gái nhỏ tuổi, cứ lảng vảng trong trí, khiến con không thể nào chợp mắt. Con vừa hổ thẹn, vừa tự bào chữa:

- Nhưng có thật THIÊN CHÚA hiện hữu hay không?

Lòng nhân lành của THIÊN CHÚA CHA và của Đức Mẹ MARIA từng chăm sóc con thời thơ ấu, hiện về trong trí nhớ. Con không thể nào quên, cũng không thể chối cãi được. Từ thẳm sâu trí nhớ, dâng lên câu Kinh Thánh con từng nắn nót chép trong thời gian theo học môn giáo lý:

- Các con hãy yêu thương nhau như THIÊN CHÚA đã yêu thương các con (Gioan 15,12).

Một thời gian sau "câu nói cảnh cáo" của đứa em, con cảm thấy bằng mọi giá, phải trở về với THIÊN CHÚA. Con bắt đầu đi nhà thờ thường xuyên và tham dự Thánh Lễ.

Hai năm lặng lẽ trôi qua. Một ngày, người bạn rủ con đi dự buổi cầu nguyện của phong trào "Canh Tân Đặc Sủng Thánh Linh". Con miễn cưỡng nhận lời vì không biết đi chơi đâu hôm đó. Thế nhưng cũng chính hôm ấy, THIÊN CHÚA mời gọi con trở về với Ngài.

Trong buổi cầu nguyện, con gặp những người rạng rỡ niềm vui. Rồi càng ngạc nhiên hơn, khi trông thấy một người đàn ông cao lớn chững chạc, tự tin, trạc 40 tuổi, cất tiếng cầu nguyện:

- Lạy Chúa, tất cả chúng con đều bé nhỏ trước mặt Chúa. Chúng con là con của Chúa. Xin Chúa dẫn đưa chúng con tiến đến Ánh Sáng của Chúa, Đấng là Tình Yêu.

Con vô cùng kinh ngạc! Một người như thế lại đặt hoàn toàn tin tưởng nơi Chúa sao? Hẳn con tim ông phải biết chắc chắn rằng, chỉ duy nhất THIÊN CHÚA mới có thể dẫn dắt và trao ban hạnh phúc thật sự cho ông! Bỗng chốc con khám phá ra:

- Để đạt đến Hạnh Phúc, Sự Thật, Sự Sống và Tình Yêu, con phải phó thác toàn thân trong vòng tay THIÊN CHÚA.

Một ngày, lang thang nơi các đường phố, trông thấy một nhà nguyện, con bước vào để chào kính Đức Chúa GIÊSU ngự ẩn trong Nhà Tạm. Tự nhiên, con cầu nguyện cùng Chúa:

- Lạy Chúa, xin cất khỏi lòng trí con những gì bận bịu vướng mắc. Xin Chúa đừng để lại gì hết, ngoại trừ Chúa, Đấng là Tình Yêu. Lạy Chúa, Đấng đang ngự giữa lòng con, xin Chúa nhận lấy con và chiếm hữu con. Xin cho thánh ý Tình Yêu Chúa được thể hiện. Ước nguyện duy nhất của con là trở nên toàn tình yêu.

Trong phút chốc, con có cảm tưởng sống lại thời thơ ấu, thời mà Chúa là Bạn và con phó thác tin tưởng hoàn toàn nơi Chúa. Con tái khám phá ý nghĩa việc cầu nguyện với THIÊN CHÚA vô hình, nhưng hiện diện thật sự và đang ngự giữa lòng con!

Kể từ đó, con không thể nào bỏ rơi Chúa. Con không thể sống mà không có THIÊN CHÚA. Con tham dự Thánh Lễ và rước lễ thường xuyên. Con phó thác hoàn toàn cho Chúa với lòng tin tưởng và với niềm vui, không gì có thể sánh được. Cũng từ ngày ấy, con ước ao vào tu dòng Kín để thuộc trọn về Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Chứng từ của cô Magali, 20 tuổi, người Pháp.

... "Anh chị em hãy đứng vững và nắm giữ các truyền thống chúng tôi đã dạy cho anh chị em, bằng lời nói hay bằng thư từ. Xin chính Chúa chúng ta là Đức GIÊSU KITÔ, và xin THIÊN CHÚA là CHA chúng ta, Đấng yêu thương chúng ta và đã dùng ân sủng mà ban cho chúng ta niềm an ủi bất diệt và niềm cậy trông tốt đẹp, xin các Ngài an ủi và cho tâm hồn anh chị em được vững mạnh, để làm và nói tất cả những gì tốt lành" (Thư 2 gửi tín hữu Thêxalônica 2,15-17).

CA TIẾP LIÊN

Các Kitô-hữu hãy tiến dâng lời khen ngợi hy-lễ Vượt-qua.

Chiên Con đã cứu chuộc đoàn chiên mẹ:

Đức Chúa KITÔ vô tội đã hòa giải tội nhân với CHÚA CHA.

Sống và chết hai song đấu cách diệu kỳ,
tướng lãnh sự sống đã chết đi, nhưng vẫn sống mà cai trị.
Hỡi Maria, bà hãy nói cho chúng tôi nghe
bà đã thấy gì trên quăng đường đi?
Tôi đã thấy mờ Đức Chúa KITÔ đang sống
và vinh quang của Đấng Phục Sinh,
thấy các thiên thần làm chứng, thấy khăn liệm và y phục.
Đức Chúa KITÔ là hy vọng của tôi đã phục sinh,
Người đi trước chư vị tới xứ Galilêa.

Chúng tôi biết Đức Chúa KITÔ đã sống lại thật từ cõi chết!

Lạy Chúa, Vua chiến thắng,

xin thương xót chúng con!

(Marie-Michel et Daniel-Ange, "Ce Jésus que tu cherches", Le Sarment/FAYARD, 1992, trang 207-211)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt